

VAN ZILVER ZAL DE KETEL ZIJN

Mark Tijsmans
**DE BENDE VAN
TEIRESIAS!**

BOEK 1

**VAN ZILVER
ZAL DE KETEL ZIJN**

© 2013 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Mark Tijsmans

www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland
Singel 262
1016 AC Amsterdam
Postbus 3879
1001 AR Amsterdam

Omslagontwerp: Peer De Mayer
Omslagillustratie: Christian Verhaeghe
Vormgeving binnenwerk: Ready2Print
Foto achterplat: Koen Broos

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave
mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een
geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt,
in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2920 7
D/2013/0034/315
NUR 283

HISTORIEK

Het was zo lang oorlog geweest!
Zo veel vrouwen weduwe. Zo veel kinderen wees.
Vaders droegen zonen ten grave
en huilden.
Het hoorde andersom te zijn.
Jonge meisjes kusten hun vriendjes vaarwel
als weer een horde jonge kerels
Stralend van trots! In mooie uniformen!
naar het slagveld trok.
Jonge meisjes huilden
toen slechts een paar van die jongens terugkeerden,
in uniformen waar niets van overbleef.
Van hun trots ook niet.
Er was alleen nog haat!

Het was zo lang oorlog geweest!
Drie volkeren,
Mensen, elfen en kabouters,
in hetzelfde mooie vruchtbare land.
Ze vochten.
Bestreden elkaar in een niets ontziende strijd.
Zo veel verdriet, evenveel ellende.
Het was de schuld van de anderen!
Die waren begonnen!
Dus vocht men door.
Vol van het eigen gelijk!
Wantrouwen en haat
groter wordend bij elke nieuwe dode.
Steeds diepere krassen op de ziel

bij weer een volgend slachtoffer!
Dus nog harder terugslaan!
Niets of niemand ontzien!
Geen medelijden!
De anderen hadden dat ook niet!

Het was zo lang oorlog geweest!
En plots was daar Teiresias.
Een kleine jongen. Een weeskind.
Half mens want koningszoon.
Half elf, prinsessenkind!
Rennend voor zijn leven.
Vluchtend naar de winterbergen,
waar hij door kabouters werd opgevoed.
De jonge trouwe ridder Astergard,
Die niet van zijn zijde week
en een geheime orde stichtte.
De bende van Teiresias.
Zeven uitverkorenen
in de schaduw half verborgen.
Een legende haast,
ter bescherming van de toekomstige Vorst!

Het was zo lang oorlog geweest.
Teiresias werd geroepen! Van ver over de bergen.
De jongen was een tovenaar!
Hij hoorde het. En vertrok.
Voor een opleiding een magiër waardig.

Het was zo lang oorlog geweest!
Maar toen Teiresias terugkeerde naar zijn land,
vier jaar later,
bracht hij de vrede mee!

Drie volkeren,
mensen, elfen, kabouters
Verbonden zich.
Onderwierpen zich.
Aan Teiresias,
die zich Hoogkoning liet kronen
en het eengemaakte land Teiresië doopte.
Vrede... Er was vrede...
Rust en veiligheid.
Toekomst!

Het was zo lang vrede geweest!
Nu werd de koning oud...
En hoewel het lang, heel lang geleden was,
bleven de pijnlijke herinneringen aan vroegere, donkere tijden.
Dit mocht niet opnieuw gebeuren.
Kon Teiresias maar eeuwig leven!
Hoopte iedereen...
Of toch bijna.
Was er niet die oude legende?
Dat oude recept?
Een toverdrank voor onsterfelijkheid?

*Van zilver zal de ketel zijn
Het heilig hout brandt zonder pijn
Een gift, of ruil. Door list of macht
Verliest de drank zijn toverkracht
De ketel blijft een volle maan
Onaangeroerd ter plekke staan
Meng aarde, water, vuur en wind
Voor drakenbloed! Dank maagd'lijk kind
Strooi as van een verborgen held*

*Het is de laatste daad die telt
Een toverstaf een tovenaar
Roert om en om twee keer en klaar*

Het was zo lang vrede geweest...
Die vrede moet bewaard worden!
Koste wat het kost!
Mensen, elfen, kabouters.
Drie volkeren gaan akkoord.
Vol enthousiasme!
Twijfel is er niet.
Of nauwelijks.
De toverdrank moet gemaakt.
Er is haast bij.
Teiresias moet drinken!
De eeuwig durende Hoogkoning!

Het was zo lang vrede geweest...
Ziet niemand de twijfel dan?
En erger nog:
de achterklap, de huichelarij,
de snode plannen die het daglicht niet kunnen verdragen
en daarom gesmeed worden bij nacht en ontij...

Helaas!
Drie volkeren,
mensen, elfen en kabouters,
zijn blind.
Het was immers zo lang vrede geweest!

1

De zon stond niet hoog genoeg meer aan de hemel. Het was een stralende dag geweest. De staalblauwe lucht nodigde nog steeds uit tot vrolijkheid, maar de zomerwarmte koelde snel af nu, en de frisheid van de avond nam al de overhand.

Andreas vond het niet erg. Het einde van de zomer was zijn favoriete periode. De drukkende hitte was al verdwenen, maar de bomen en planten verkleurden nog niet.

Het geluid van snelle paardenhoeven weerklonk op de goed onderhouden kasseiwegen van de laaglanden van Teiresië. Dat was Andreas niet opgevallen toen hij zich nog in de uitgestrekte buitenbossen bevond. Het bladerdak absorbeerde het geluid en camoufleerde zijn aanwezigheid. Pas toen hij het bos achter zich liet en in de open velden kwam, droeg het geluid van zijn snel galopperende paard mijlenver en kon iedereen in de ruime omtrek hem van heinde en verre horen aankomen.

Wat zou het! Hij had niks te verbergen. Iedereen wist dat hij op doorreis was. En ook waar hij naartoe ging. Vrijhaven! De hoofdstad der mensen in Teiresië. Een hoofdstad die nog vreselijk veraf was, wist hij. En die bij zonsondergang zonder pardon de poorten sloot. Voor iedereen, dus ook voor hem. Hij zette zich schrap en gaf zijn paard nog eens de sporen. Ondertussen streelde hij zachtjes haar manen.

‘Sorry vriendin, nog eventjes...’ fluisterde hij, zwaar over haar hals leunend. ‘Vanavond wacht een warme stal en stapels vers hooi.’

Het paard schudde even haar hoofd. Ze vond deze snelle rit helemaal niet erg. De merrie rook in de verte de stallen van het koninklijk paleis al, en dat hooi kon haar gestolen worden! Ze dacht vol verlangen aan de hengst die daar stond, en die haar met zijn aanstellerig gehinnik altijd weer liet weten hoe leuk hij haar wel vond. Hoe sneller ze rende, hoe sneller ze bij die hengst was! En dus vloog ze de velden over, met strakke blik in de richting van de zee, waar ze naartoe moesten. En Andreas maar denken dat ze voor hem zo haar best deed...

Dit was waar de jonge ridder van hield. Avontuur! De weidse vlaktes, de vrijheid, de wind in zijn haar. Er ging niks boven reizen. Het leven in de stad was best oké, zijn bezoeken aan het hof ook, als ze maar niet te lang duurden. Als hij daarna maar weer door de bossen en de velden kon trekken.

‘Andreas! Het is Andreas!’ Een herdersjongen liep als een gek naar de kant van de weg. Andreas zwaaide even vrolijk terwijl hij in snel-treinvaart voorbij zoefde op de heide.

‘Andreas, je bent geweldig!’ riep de herdersjongen hem achterna.

‘Dank je!’ schreeuwde Andreas terug.

‘Ik wil later net zo worden als jij!’

‘Dan zijn we met twee!’ Andreas grinnikte.

‘Andreas! Hoe groot was de reus?’ wilde de jongen nog met alle geweld weten.

‘Zes meter!’ riep Andreas zonder nadenken. Altijd hetzelfde antwoord. De reus was altijd zes meter.

Daarna kreeg de arme herdersjongen een oorvijs van zijn meester, de herder, omdat hij de schapen alleen had gelaten in de wei. Tot ook de herder zag wie de ruiter was die net gepasseerd was. Toen troostte hij de jongen vlug. De enige echte Andreas kruiste ten slotte niet alle dagen je pad. Stel dat hij rechtsomkeert maakte!

‘Je bent toch wel beleefd geweest?’ wilde de herder weten.

‘Tuurlijk wel’, zei de jongen nors, over zijn oor wrijvend. ‘Hij heeft zelfs geantwoord.’

‘Lieg niet.’

‘De jongen spreekt de waarheid!’ riep Andreas nog net hoorbaar in de verte.

‘Zie je wel.’ De herdersjongen kreeg deze ene keer het grootste stuk schapenkaas bij het middageten. ‘Trouwens, de reus was zes meter’, smakte hij. ‘Zelf gevraagd.’

‘Zes meter! Dat is best groot.’ De herder floot even tussen zijn tanden. En bracht daarmee zijn hond in de war, omdat het nog veel te vroeg was om terug te keren naar de stal.

‘Het is hem echt!’

‘Nietes!’

‘Welles.’

‘Het is Andreas. Het is hem echt.’

Het groepje giechelende boerenmeiden bij de rand van de weg werd steeds groter. Ze streken vlug hun kleren glad, veegden hun handen schoon en duwden nog snel even hun haar weer onder hun kapje.

Andreas had geen tijd om te vertragen, zelfs niet in de buurt van een grote boerderij. Jammer! Hij stak snel zijn hand in de lucht, als teken van begroeting, en om duidelijk te maken dat hij in vrede kwam en enkel op doorreis was.

‘Zie je wel. Het is hem echt.’ Het gegiechel van de meisjes werd steeds luider. Ze leken nog het meest op kakelende kippen. Met grote ogen keken ze begerig naar de knappe ruiter die snel naderde.

‘Andreas... Oh Andreas... Mijn held... Neem me mee...’ fluisterde een van de meisjes net iets te hard. De anderen hoorden het en giechelden, maar dachten precies hetzelfde.

Andreas zag het. Hij keek naar hen, veel langer dan naar kleine herdersjongens. Want dit waren meisjes. Hij wierp ze speels een kushandje toe en gooide hen zijn zwoelste blik. Niet dat hij zo vrolijk was, maar als er nu toevallig jonge boerenmeiden langs de weg stonden...

Daarna maakte hij zich snel uit de voeten. Omdat hij geen tijd had om te stoppen. En ook omdat de dikke en fors uit de kluiten gewassen vrouw van de herenboer naar buiten gestormd kwam, druk zwaaiend met een bezem. De meisjes kregen er duchtig van langs! Of ze misschien niks beters te doen hadden? En kijk nu toch! Wat een bende! Dankzij hun getreuzel waren de kippen ontsnapt, en de melk was overgekookt, en het brood in de oven aangebakken! Wat ging de herenboer daarvan zeggen? En reken maar dat de schade van hun loon werd afgetrokken! De meiden keken schuld-bewust naar de grond, en werden kordaat weer naar hun dagelijkse bezigheden verbannen. Zelf bleef de vrouw van de boer nog even langs de kant van de weg staan. De ruiter nakijkend die in de verte snel kleiner werd. Ze veegde snel even de oprit schoon en zette haar allervriendelijkste gezicht op. Dat had ze al jaren niet meer getoond. Aan niemand. Maar stel dat die Andreas plots weer terug zou komen!

Andreas... Die Andreas! Iedereen kende Andreas.

Held van de natie! Trots van de gehele mensheid. Aanbeden en verafgood door alles en iedereen. Dames en heren, klein en groot, iedereen viel als een blok voor de jonge kerel met zijn bruine, blinkende halflange haren en zijn blauwgrijze ogen die diep in zijn oogkassen zaten, wat zijn zwoele, mysterieuze blik verklaarde.

Jongens wilden niks liever dan Andreas zijn. Meisjes wilden niks liever dan bij Andreas zijn.

Andreas was negentien. Hij was drie jaar geleden tot ridder geslagen. Daarvoor was hij eerst page en vervolgens schildknaap geweest van Astergard, de raadsman en vertrouweling van de koning. Astergard was toen al stokoud. En nu had de koning zijn raadsheer met pensioen gestuurd en de kersverse jonge ridder Andreas de opdracht gegeven zijn taak over te nemen, en dus het land door te trekken in zijn naam, om recht en orde te doen zegevieren.

Andreas had in die drie jaren een stevige reputatie opgebouwd. Minnestrelen en troubadours bezongen zijn avontuurlijke tochten. Verhalen over zijn heldendaden gingen vlotjes van mond tot mond, en werden elke keer dat ze verteld werden op jaarmarkten of bij winterse haardvuren nog grootser en spectaculairder.

Was het niet Andreas geweest die eigenhandig de hoofdstad Vrijhaven had vrijwaard van de Vikingen? En dat niet één, niet twee, maar tot drie keer toe? Ja zeker! Toch wel! Het was echt gebeurd! Verschillende mensen waren erbij geweest, of hadden met iemand gesproken die iemand kende die erbij was geweest.

Andreas haalde altijd maar de schouders op of schudde even zachtjes het hoofd, als hij weer eens een zoveelste versie van het verhaal hoorde. Er zat wel een grond van waarheid in wat onder-tussen was uitgegroeid tot een legende, daar niet van. Maar hij had die Vikingen niet alleen weggejaagd. Hij had hulp gekregen van vele en vele soldaten. Ze hadden gewoon gedaan wat ze moesten doen. Van op de uitkijktoren bij de haven hadden ze de snekken ruim op tijd zien komen. Andreas liet de havengeul blokkeren door een paar handelsschepen en trommelde een volledig garnizoen boogschutters op, die zich met hun langbogen bij de oevers van de rivier opstelden. De Noormannen met hun angstaanjagende reputatie waren verre van angstaanjagend toen ze ontdekten dat ze geen kant meer op konden. Toen Andreas de boogschutters het bevel gaf, hoefden die niks meer te doen dan wachten en raak schieten.

De slachting was vreselijk, maar de overwinning totaal. Toen de Vikingen het een paar maanden later opnieuw probeerden, wist iedereen nog precies wat hem te doen stond, nog voor Andreas een bevel gegeven had. En de derde keer was de jonge ridder er niet eens bij geweest. De schippers en boogschutters hadden alles in hun eentje afgehandeld. Waarna de Vikingen besloten hadden om Vrijhaven en Teiresië voor altijd met rust te laten. Zelfs zij kenden de naam van de jonge ridder nu, en vreesden hem.

Andreas hoorde er pas van toen hij terugkwam uit de bergen. Hij zat daar een reus achterna. Die had in de laaglanden een paar kleine kinderen gevangengenomen, om hen te verkopen ver over de bergen. Niemand wist waar, maar Andreas hoefde dat ook niet te weten. Reus of niet, wat hij deed was ontzettend dom. Met kleine kinderen geraak je niet ver in de bergen. Die reizen traag. En zeuren. En huilen om hun mama. En ze slenteren. Vooral dat laatste! Andreas had de reus dus al vrij snel te pakken. Hij had nog nooit eerder in zijn leven een reus gezien. Andreas was dan ook een klein beetje teleurgesteld. De reus bleek helemaal geen reus te zijn. Het was gewoon een man. Anderhalf hoofd groter dan de mensen in het laagland, met andere kleren ook, en een andere huidskleur, maar wel gewoon een mens. En omdat hij zo groot was, was hij ook veel zwaarder dan Andreas. Traag en log.

Een gevecht bleek noodzakelijk. De reus die geen reus was weigerde de kinderen terug te geven. Om zijn punt kracht bij te zetten had hij een van de kinderen opgegeten, werd later verteld. Maar dat was niet echt gebeurd. Andreas haalde zijn schouders op en steeg af. Hij trok zijn zwaard.

Het gevecht was bijzonder kort. De reus had zijn beide handen nodig om zijn zware strijdbijl in de lucht te tillen. Dus terwijl hij die bijl dreigend boven zijn hoofd liet zwaaien, roepend en tierend als een gek, bleef zijn gehele borst en buik onbeschermd. Zoals

dus gezegd: het gevecht was kort. Andreas hoefde maar één keer toe te slaan.

Toen alle kinderen terugkeerden uit de bergen met hun redder, was de reputatie van Andreas al aanzienlijk. Het feest ter zijner ere ook! Maar wat de jonge ridder verbaasde, was het verhaal dat de kinderen aan hun ouders en dorpsgenoten vertelden. Hij was er nota bene zelf bij geweest, maar hij herkende het relaas van de feiten nauwelijks. De reus was in de allereerste versie zo'n meter of drie, wat door de kinderlijke fantasie al fel overdreven was. Maar per vertelling kwamen daar met gemak nog enkele tientallen centimeters bij. De duur van het gevecht werd alsmaar langer! De lijst van kinderen die er echt eerlijk waar bij waren geweest ook. De zwaardkunsten van Andreas namen mythische vormen aan! En dat alles voor een simpele prik! De meeste van die huilerige druiloren hadden niet eens durven te kijken!

Andreas probeerde eerst nog het recht te zetten, maar niemand wilde luisteren. En hoe beroemder hij werd, hoe meer aandacht hij kreeg van jonge meisjes, die hem spontaan kusten en liefdesbrieven schreven waarin ze hem eeuwige trouw en naargelang hun leeftijd ook nog veel meer beloofden. En die niet geïnteresseerd waren in feiten. Wat zij wilden was de jonge ridder uit de heldenverhalen.

Andreas was een jongen van negentien. En de meisjes hielden van hem. En hij hield toevallig veel van meisjes! Wie was hij om hen tegen te spreken!

‘Dat haalt hij niet!’

‘Hij haalt het wel.’

‘Niet deze keer. Dit kan zelfs hij niet.’

‘Het is Andreas. Hij haalt het wel.’

‘Wedden voor twee stuivers?’

‘Maak er drie van en ik ben je man.’

De wachters op de kantelen van de buitenmuren rond de stad Vrijhaven hoorden eigenlijk strakke rondjes te lopen, maar ze stonden samengetroeft boven de hoofdpoot van de stad, en staarden in de verte over het laagland, in de hoop een stofwolk of een ander teken van een ruiter te bespeuren. Koning Teiresias had ridder Andreas laten roepen. Bij hoogdringendheid. Iedereen in de stad keek uit naar zijn komst. Wanneer zou hij komen?

‘Twee dagen. Niemand legt die afstand af op twee dagen.’

‘Andreas wel.’

‘Voor vier stuivers?’

‘Hou ik je aan!’

Het was iets voor achten ’s avonds, daar liet de wijzerplaat van de klok aan de grote kathedraaltoren geen twijfel over bestaan. Als de klokken zo dadelijk begonnen te luiden, moest de poort onherroepelijk dicht, Andreas of geen Andreas!

‘Hé! Jij daar! Doe niet zo gevaarlijk, wil je. Kom van die muur af. Je mag hier niet eens komen’, riep een van de soldaten luid.

Een beetje verderop was een jongen van zo’n jaar of elf op een van de kantelen gekropen. Hij ging plompverloren zitten en liet zijn benen over de rand bengelen. Hij leunde genietend achterover om de laatste zonnestrallen op te vangen.

‘Hé! Heb je geen oren?’ riep de soldaat weer.

‘Jawel. Maar ik luister niet naar je’, antwoordde de jongen brutaal.

De soldaten lachten even en lieten de jongen maar. Er waren belangrijker zaken nu. Ze draaiden zich terug om naar de laaglanden en zagen een oude koopman met een gammele huifkar in de verte druk zwaaiend gebaren dat hij de stad in wilde.

‘Het ziet ernaar uit dat Andreas geluk heeft!’ zei een toesnelende korporaal. De anderen knikten goedkeurend. ‘Zeg tegen de poortwachters dat ze wachten. Die koopman laten we nog binnen.’

Terwijl de kerkklokken in het centrum van de stad begonnen te dreunen, snelde een van de jongste soldaten naar beneden. De anderen bleven op de uitkijk staan. Acht uur. Stipt. Sluittingstijd. Maar als er reizigers naderden, kon dat moment even uitgesteld worden, zoals nu. ‘Even’ was een rekbaar begrip, bleek al snel. De muilezel die de huifkar trok was het koppigste dier dat de soldaten ooit door de poort hadden zien komen. Ze konden hun pret niet op telkens wanneer de koopman weer noodgedwongen van de bok sprong om het dier voort te trekken, omdat het weigerde een stap te verzetten. De jongen op de kantelen begon zelfs aanmoedigingen te schreeuwen. Geen van de soldaten zei er wat van.

‘Hij krijgt nog een kwartier’, zei de korporaal. ‘Daarna doe je de poort sowieso dicht.’ De jonge soldaat voor hem knikte. Hij hijgde een beetje. Hij was net weer boven. Moest hij meteen weer dat hele eind naar beneden!

Precies dertien minuten later ratelde een koopmanshuifkar horend en stotend de poort door. De oude handelaar op de bok groette de soldaten beleefd, uit dankbaarheid dat hij nog binnen mocht. De jongen op de kantelen was de enige die terugzwaaide.

‘De koopman van Venetië’, las de jongen aarzelend boven op het zeil van de kar. Hij was ooit een paar maanden naar school geweest en kon dus lezen, maar niet al te best.

‘Poorten dicht!’ beval een stem van boven.

‘Begrepen!’ De soldaat wreef zich genoegzaam in de handen. Hij had net vier stuivers verdiend. Een paar van zijn collega’s trokken een bedenkelijk gezicht. En Andreas dan?

De dubbele poort zette zich schurend en knarsend in beweging. Daar waren telkens zes soldaten voor nodig. En dan nog was

het een loodzwaar karwei, hoe goed de scharnieren ook gesmeerd waren!

‘Wacht! Wacht nog even!’ riep iemand boven op de kantelen.

‘Stop! Stop de poort.’ De duwende soldaten beneden gaven zelf het bevel, hoewel dat helemaal niet mocht.

‘Maar... Waarom doen jullie nu...’

‘Omdat jij zei...’

‘Niets van. Maar wie heeft er dan...’ De korporaal keek verward om zich heen, en zag de jonge knaap heftig op en neer op de kantelen springen.

‘Wacht nog even!’ riep die knul weer.

De korporaal vloekte binnensmonds en snelde naar het kereltje toe, vast van plan om een paar stevige oorvijgen uit te delen. Als die jongen dacht dat hij ongestraft zijn wachtronde in de war kon sturen!

‘Kijk. Kijk dan toch!’ De jongen leek niet te beseffen hoe gevaarlijk hij wel deed en was door het dolle heen. De korporaal pakte de jongen stevig beet – wat niet zo moeilijk was omdat het een pluimgewicht was – en smeed hem over zijn schouder. Niet om hem te slaan, maar om hem van die muur af te halen voor hij naar beneden viel.

‘Maar kijk. Kijk dan toch!’ riep de jongen weer. Hij wees over de soldatenschouder naar ergens in de verte. De korporaal volgde de arm en de vinger, en kwam zo uit bij een punt nog voorbij de grote meander in de rivier. Een kleine stofwolk was daar met enige moeite zichtbaar. Maar ze was er wel.

‘Jongen... Hoe heb je dat gezien?’ vroeg de korporaal vol bewondering.

‘Door te kijken’, zei de jongen. Het klonk wat arrogant maar zo bedoelde hij het niet. Hij wist het van zichzelf. Hij zag dingen die andere mensen niet zagen.

‘Goed.’ De korporaal zette de jongen weer neer. Niet op maar achter de kantelen deze keer. ‘Hou de poort open!’ schreeuwde hij. De jonge soldaat knikte. En liep voor de derde keer naar beneden.

‘Maak dat je thuis bent, jongen.’ De korporaal wilde zich alweer omkeren. ‘Je moeder wacht op je.’

‘Ongetwijfeld’, klonk het onverschillig. ‘En als ik zou weten waar, dan ging ik dadelijk naar haar toe.’ De jongen keek met vranke blik naar de verbaasde korporaal. ‘Ik ben een vondeling’, verduidelijkte hij gewoontjes.

‘Waar woon je dan?’ wilde de korporaal weten. ‘Waar kun je vannacht terecht?’

De jongen haalde zijn schouders op. ‘Ik moet me morgenvroeg melden in de paleiskeuken. Ik krijg daar een baantje.’ Dat leek hij niet erg leuk te vinden.

‘Oei. Blijf dan maar bij ons vannacht’, grinnikte de korporaal. ‘Als madame Bernadette erachter komt dat ik haar personeel ’s nachts alleen door de stad laat dwalen...’

‘Wie?’

‘De huishoudster van de koning.’

‘Ken ik niet.’

‘Geniet ervan zolang het nog kan. Hoe heet je?’

‘Floris.’

‘Wel, Floris. Als je een ander baantje wilt... Met zo’n arendsblik kunnen we je bij de stadwacht best gebruiken.’

‘Meen je dat?’ vroeg de jongen blij.

‘Nee’, lachte de korporaal. De soldaten rondom hen lachten vrolijk mee. ‘Maar als je ooit volwassen bent... Hoe oud ben je?’

‘Geen idee. Maar ik denk toch zeker twintig’, probeerde Floris hoopvol. Dat vonden de wachters bijzonder grappig. Hij kwam nauwelijks tot aan hun middel!

‘Nog zeker een jaar of zes wachten, leugenaar. Je kunt niet ouder

zijn dan elf of zo.' Floris kreeg een speelse tik tegen zijn oren en daarna een kom soep. Leuk zou het die avond zeker worden, met zo'n franke vlegel in hun midden!

Andreas denderde de poort door zonder te vertragen of stoppen. Toen de stadspoort die avond om halfnegen eindelijk in het slot viel, was de jonge held al om de hoek verdwenen, waar hij al zijn ruiterkunsten moest aanwenden om niet met hoge snelheid tegen een hopeloze huifkar met muilezel op te botsen, die met hun tweetjes besloten hadden om behoorlijk in de weg te staan. Een oude man op de bok mompelde duizenden verontschuldiging, maar Andreas had geen tijd om boos te zijn. Hij stuurde zijn afgepeigerde merrie in de richting van de stallen bij het paleis, al leek het dier zelf ook de weg te kennen.

'Gegroet!' riep de ridder vrolijk naar een staljongen die nieuwsgierig aan kwam lopen, en over zijn eigen voeten struikelde toen hij zag wie hij voor zich had. Andreas steeg af. 'Zet jij mijn paard op st...' Andreas stakte even. Zijn merrie weigerde halt te houden en liep gewoon voort. Helemaal uit zichzelf de staldeur door, waar ze begroet werd door het gehinnik van een van de hengsten van de koning.

'... Op stal', maakte de ridder zijn zin af.

'Ja Heer!' sprak de jongen trots. Hij kon niet wachten om straks aan zijn grote zus te vertellen wie hij gesproken had!

'Daarom liep ze dus de hele tijd zo snel', mompelde Andreas bij zichzelf. 'En ik maar denken dat ze het voor mij deed.'

'Heer.' De staljongen boog diep voor Andreas verdween. Hij was veel te vrijpostig, maar hij riskeerde het toch. 'Het is goed dat U er bent, Heer', sprak hij, veel angstiger dan hij wilde. 'Nu komt alles vast goed.'

Andreas keek naar de jongen met die grote trouwe hoopvolle

ogen. Hij moest een jaar of negen zijn. Op die leeftijd was Andreas al twee jaar page bij meester Astergard. Hij lachte de jongen teder toe, en gaf hem veel te gul een zilverling. Het was zijn laatste, maar op het paleis kreeg hij alle munten die hij nodig had, dus...

‘Je kunt tegen veel vechten, jongen.’ Andreas kreeg bijna tranen in de ogen. ‘En nog winnen ook. Maar niet tegen ouderdom.’

De jongen hoorde het niet. Een zilverling! Een echte zilverling! Daar konden ze thuis twee maanden van eten. Van die ene fooi! De staljongen boog tot zijn neus de grond raakte. ‘Het is dus waar wat ze zeggen’, fluisterde de jongen, met een dankbaarheid die zou blijven voortleven tot aan de dood van zijn kleinkinderen. ‘Alle verhalen zijn echt waar. U bent een held.’

‘Jongen toch...’ Andreas wees naar de deur van de stal, als teken dat hij moest voortmaken. Hij hoopte stiekem dat de jongen een grote zus had, die mocht vandaag of morgen gerust ook nog even dankjewel komen zeggen.

Hoewel het avondlicht zijn best deed om de boel wat op te vrolijken, baadde het koninklijk paleis in een loodzware neerslachtigheid. Alsof het gebouw zelf ook wist dat er iets droevigs te gebeuren stond. Andreas stapte somber gestemd de paleispoort binnen, tussen de twee grote torens van het kasteel in. Boven in de torens stonden de zonen van de schildwachten al klaar om de vlaggen halfstok te hangen, zodra hen dat opgedragen werd.

Andreas liep met stille tred de gangen door. Hij was vuil en hij stonk, vond hij van zichzelf. Maar de giechelende dames van alle leeftijden die hij kruiste schenen daar anders over te denken. De chirurgijn had hem al laten weten dat hij nog niet te laat was, al zou het niet lang meer duren. De jonge ridder had de tijd niet durven te nemen om zich te wassen.

De gang die hij ten slotte insloeg kende hij maar al te goed. Hij was hier opgegroeid. Telkens als zijn vroegere meester op het paleis was, nam hij zijn intrek in deze kamers. Andreas duwde de gedachte weg dat deze kamers weldra de zijne zouden zijn.

Net iets te veel soldaten, pages en schildknapen gingen eerbiedig opzij toen de jonge ridder zonder kloppen de eikenhouten deur van de kamer openduwde, om ze daarna snel maar zachtjes weer te sluiten.

Er waren slechts twee andere mannen aanwezig in de kamer. Het waren allebei oude mannen. De ene zat op een eenvoudige stoel bij het hoofdeinde van het bed. Hij had spierwit haar, droeg een gouden kroon en staarde diep bedroefd voor zich uit. Hij keek even op toen Andreas binnenkwam. De andere oude man lag in het bed. Hij was gekleed als een rijke adellijke ridder en keek helemaal nergens meer naar. Hij ademde zachtjes met gesloten ogen, en zelfs dat leek hem te veel moeite te kosten.

‘Astergard... Astergard.’ De oude man in de stoel sprak stil. ‘Hij is er. Hij is gekomen.’

Andreas ging op het bed zitten. Hij streelde liefdevol de handen van de oude man. Die probeerde zachtjes de ogen te openen.

‘Meester...’ fluisterde Andreas. Hij vocht tegen zijn tranen.

‘Hoe noem je mij?’ vroeg de oude man in het bed. Hij klonk doodziek maar levendig.

‘Meester...’

‘Ik ben ridder. Jij ook. We zijn elkaars gelijke nu, dus...’

Andreas schudde het hoofd. Was dit nu een moment om dit soort grapjes te maken? Vlak voor je stierf! ‘Heer Astergard!’ begon hij dus opnieuw.

‘Heer Andreas.’ Het klonk stil. Maar ook opgelucht.

Andreas zuchtte even.

‘Wat?’ vroeg de man in het bed weer.

‘Het blijft vreemd, meeste... Heer. Wat u vroeger zei klinkt nog steeds normaler.’

‘Goed dan... snotneus!’ De schildknapen in de gang hoorden het gelach door de deur heen. ‘Jij mag nodig eens in bad.’

‘Ik weet het. Maar u moet begrijpen, meester, dat...’

‘Zwijg! Snotneus. Altijd al die uitvluchten.’ Er viel een korte stilte. Het ademen werd moeilijker. ‘Wat spook je zoal uit tegenwoordig?’

‘De koning had me naar de buitenbossen gestuurd, meester, om de struikrovers weg te jagen, tot ik plots bericht kreeg dat u...’

‘Veel gevangen?’

‘Een stuk of drie, meester.’

‘Signor Semi Sancti?’

‘Nergens te bespeuren, meester. Enkel wat klein grut.’

‘Een stuk of drie, zeg je... Laat me raden. Het hadden er twintig kunnen zijn, als je niet zo met de opgroeiende struikroversdochters bezig was geweest.’

‘Meester, ik...’

‘Kom hier!’

Andreas boog zich voorover en kreeg een tik tegen zijn kop.

‘Ziezo! Als je dan toch wilt dat het als vroeger is.’ De schildknapen in de gang keken elkaar verbaasd aan. Het leek wel een feestje daarbinnen!

‘Lukt het al?’ wilde Astergard weten.

‘Lukt wat al?’

‘Kun je tegenwoordig al aan wat anders denken dan de meisjes?’

De koning naast het bed genoot van het gesprek, goed beseffend dat het het laatste was.

‘Natuurlijk meester. Steeds vaker! Gisteren zelfs langer dan een paar seconden.’

‘Hoor je dat, Teiresias?’ Astergard keek naar de oude man in

de stoel. Hij was de enige die de koning niet met zijn titel hoefde aan te spreken. 'Alles komt goed. Nu kan ik met een gerust hart sterven.'

'Meester!' Het was niet Andreas die dat zei.

Maar Astergard meende het. Hij had veel gevochten, veel gewonnen, maar de ouderdom versloeg je niet. En waarom zou dat ook moeten, in zijn geval? Het was goed geweest. Er was niemand in Teiresië die ouder was dan hij. Hij was best trots op zijn leven. En dit was een mooi moment voor het einde. Omringd door de twee mensen die het meest voor hem betekenden. De eerste en de laatste schildknaap die hij gehad had! Hij besloot om zachtjes de ogen te sluiten, en zijn laatste adem blies hij uit met een glimlach.

Het was halfduister in de crypte onder het paleis. Maar de koning kwam er zo vaak, hij had geen verlichting nodig. Het was er aangenaam koel, en vooral altijd heel rustig. Het was een van de weinige plekken op het paleis waar Teiresias ongestoord alleen kon zijn, omdat niemand anders er zonder zijn toestemming mocht komen. Behalve zijn kleindochter dan. Maar meisjes van veertien zijn meestal niet zo gek op donkere grafkelders.

De kelder was al honderden jaren oud. Hij stamde uit de tijd dat het kasteel was opgetrokken, nog voor de vele uitbreidingen en verbouwingen die hadden plaatsgevonden. Dat verklaarde het ruige, robuuste uitzicht; de dikke granieten steunpilaren, de bakstenen kruisbogen die het lage plafond mee ondersteunden.

Teiresias hield van deze plek. Zijn ouders lagen er begraven, zijn dochter en schoonzoon ook. Allemaal sober versierde maar zeer verzorgde marmeren graven.

Naast het graf van zijn vrouw stond een lege marmeren sarcofaag. Die wachtte op hem. Hoe lang nog?

Koning Teiresias schudde de gedachte zijn hoofd uit en keek weer voor zich uit, naar het graf waar sinds de dag voordien zijn oude leermeester lag.

‘Astergard...’ fluisterde de koning stil. De trouwe ridder die hem jaren geleden onder zijn hoede had genomen, toen hij een wees werd na de dood van zijn ouders. En al was hij volgens de wet geen familie, Teiresias had erop gestaan dat de oude ridder in de koninklijke crypte begraven werd. De koning steunde zwaar op zijn lange toverstaf, die hij tegenwoordig steeds vaker als wandelstok gebruikte, en steeds minder om mee te toveren.

Het schijnsel van de fakkel was van veraf te zien, en kwam snel dichterbij. Het geluid van zoekende voetstappen ook. Teiresias zuchtte, maar hij vermande zich meteen. Hij had de jonge man tenslotte zelf bevolen om naar hier te komen, dus...

‘Sire?’ vroeg een aarzelende stem. Het klonk opgelucht. Een fakkel werd de lucht ingestoken om even bij te lichten.

‘Andreas. Ben je daar?’ De koning keerde zich om en gebaarde de jonge ridder om dichterbij te komen. Andreas zette een paar stappen, waakzaam om niet over grafzerken te vallen. Pas toen hij bij de koning was, zag hij voor welk graf die stond.

‘Voel je vrij om het graf van je meester zo vaak als je maar wilt te bezoeken’, sprak de koning.

Andreas knikte dankbaar. ‘Waarom was het nodig om hier af te spreken?’ vroeg hij voorzichtig. ‘Ik wil zeker niet brutaal zijn, maar...’

‘Ik kom hier graag’, onderbrak Teiresias, die blijkbaar geen tijd wilde verliezen, hem. ‘En zeg nu zelf. Is er een betere plek voor geheime besprekingen? Niemand mag hier komen, dus we kunnen ongestoord praten. Wen er al maar aan.’

‘Hebben Astergard en U hier...’

‘Al die lange jaren. Uren aan een stuk.’

‘Dus daarom verdween hij soms zo plotseling en was hij dan onvindbaar.’

‘Je hoeft als leerling ook niet alles te weten’, grapt Teiresias plagerig. ‘Ga zitten.’

‘U zegt?’ Andreas keek geschrokken om zich heen. De enige dingen waar je op kon gaan zitten waren de grafmonumenten. Was het echt de bedoeling dat hij er eentje uitkoos om...

‘Astergard koos steeds die van mijn vrouw. Maar misschien moeten we die plek nog even leeglaten.’

‘Oh.’

‘Neem die van mijn vader maar’, beval Teiresias, die de twijfel bij Andreas zag. ‘Ik heb hem niet echt heel goed gekend, dus weet ik ook niet of hij het erg zou vinden.’

‘Euh...’ deed Andreas een beetje paniekerig.

‘Goed. Neem de mijne dan. Ik lig er nog niet in, dus ik kan er ook niet boos om worden.’

Dat leek Andreas de veiligste optie.

‘Ik wilde even met je praten’, begon Teiresias, veel ernstiger plots.

Andreas knikte kort. ‘Ik weet wat U zult zeggen. Alles wordt heel anders nu.’

‘Dat zal allemaal best meevallen. De meeste van zijn taken had je al overgenomen.’

Andreas knikte weer.

‘Behalve een.’

Andreas keek de koning aan. Dat mocht niet volgens de wet, maar Teiresias had er zich nooit wat van aangetrokken. Zeker niet als het om zijn eerste raadsheer ging. ‘Sire?’

‘Omdat jij in mijn naam in de buitenbossen vertoefde, was Astergard alvast begonnen met het voorbereiden van een... expeditie... Hij zal het je niet verteld hebben, Andreas, omdat...’

‘Hij heeft het me wel verteld,’ onderbrak Andreas op zijn beurt de koning plompverloren.

‘Ach zo.’

‘Maar ik dacht...’ Andreas staarde ongelovig voor zich uit.

Teiresias kon een lichte glimlach niet onderdrukken. ‘Ridder Andreas...’ begon hij met zwaar gefronste wenkbrauwen, zodat zijn blik wat dreigender werd. ‘Bespeur ik daar een vorm van onge-loof?’

‘Sire, gelooft U dan echt in die toverspreuk?’ flapte de jonge ridder eruit. Zo. Het hoge woord was gevallen. Andreas slikte even moeilijk. ‘Het is niet meer dan een... een mythe. Een legende. Een volksverhaal dat op jaarmarkten en bij haardvuren verteld wordt als de meeste toehoorders te veel gedronken hebben.’ Andreas dacht even aan de verhalen die over hem de ronde gingen. Dit was toch precies hetzelfde!

‘Hier moet ik je toch even onderbreken.’ De koning glimlachte. ‘De toverspreuk staat keurig en zelfs met vrij sierlijke letters neer-geschreven in een boek. Het boek is zo oud dat niemand precies weet hoe oud. Maar het is van lang voor jouw en zelfs voor mijn tijd.’

‘Zelfs dan.’ Andreas gaf niet toe. Was het niet zijn taak om de koning te adviseren? ‘Waarschijnlijk heeft nog nooit iemand al geprobeerd om...’

‘Helaas moet ik je alweer tegenspreken.’ De koning leek het hoogst amusant te vinden. ‘De spreuk is wel degelijk al uitgepro-beerd. Eén keer om precies te zijn. De heks die het toen probeerde heeft er het leven bij verloren.’

‘Een heks! Net goed!’

‘Het was een goede heks. Ze lag me na aan het hart.’

‘Oh... Het spijt me!’ herpakte Andreas zich vlug. ‘Maar ik be-doel... Ziet U wel. Het werkt niet!’

‘Ik geef toe dat sterven door een spreuk voor eeuwig leven niet echt de bedoeling kan zijn’, begon de koning inschikkelijk, ‘maar

dan moet jij van me aannemen dat de heks waarover het hier gaat zich niet echt grondig had voorbereid toen ze aan het avontuur begon. En dan druk ik me beleefd uit. Dus om daaruit nu te concluderen dat de spreuk niet werkt, dat is een stap te ver.'

Andreas sprong recht en liep ijsberend de kelder op en neer.

'Luister jongen', begon Teiresias zacht. 'Of ik of jij in een toverspreuk voor het eeuwige leven geloven, doet er niet zo toe. Wat veel belangrijker is, is dat we in dit land in vrede leven met drie totaal verschillende volkeren, na een fel bevochten strijd van jaren. En al lijkt die strijd veraf, die drie volkeren zijn ervan overtuigd dat er maar één man is die die vrede eeuwigdurend kan verzekeren. Die man ben ik. Helaas zal ik bij die eeuwigdurendheid een beetje hulp nodig hebben. Als we niks doen zal het niet al te lang meer duren voor ik in die sarcofaag lig waar jij daarnet je achterwerk op liet rusten. Ik mag hopen dat die broek van je proper is.'

Andreas lachte even schaaftig. 'En heeft U... Heeft U een idee hoe de drank werkt?'

'Ik zit aardig op weg', stelde de koning hem gerust. 'En ik weet er in elk geval een pak meer van af dan die oude heks.'

Andreas keek de koning aan. Hij kon zijn bezorgdheid niet echt verbergen.

'Kan ik op je rekenen?' vroeg de koning gretig.

'Ja, Sire', antwoordde Andreas trouw en zonder een spoor van aarzeling. 'Zeg wanneer U wilt vertrekken. Ik zorg dat we klaar zijn.'

'Dank je, jongen! Laat ons beginnen met een bespreking in de troonzaal, voor iedereen die het aanbelangt', besloot de koning zakelijk. Hij wandelde samen met de jonge ridder de crypte uit. 'Oh en Andreas... Ga straks even langs de stallen, wil je. De grote zus van een van de staljongens wacht daar op je. Ze wil je blijkbaar bedanken voor iets...'

De rest van zijn woorden werden onverstaanbaar en stierven weg in de gangen. Het schijnsel van de fakkel vervaagde. De eeuwige rust in de kelder keerde weer. Tot in het schemerduister achter een van de graven een hoofdje tevoorschijn kwam. Een meisje leek even te wachten tot de kust veilig was, en liep toen op haar dooie gemakje naar de uitgang.

‘Zo. Dat weten we dus ook weer’, fluisterde ze vrolijk.

De donkere nacht zorgde voor onrust in de buitenbossen... Nachtdieren die anders hun prooi als volleerde jagers beslopen, keken nu schichtig achterom, om zeker zelf niet gegrepen te worden door een groter dier. De allersluwsten kwamen gewoon hun hol niet uit, ze voelden de dreiging als een domper tussen de bomen hangen. Er dwaalden zwarte schimmen door het bos. Het geluid van hun voetstappen was duidelijk te horen. De rust in het bos maakte hun tocht makkelijk!

Een man liep over een bospad, hij deed niet de minste moeite zich te verschuilen. Hij zag geen hand voor ogen, maar hij kende de weg. Hij droeg een lange zwarte mantel met dieprode mouwen en een wijde kap in dezelfde kleur. De mantel gaf hem warmte, maar de kap zette hij niet op. Wie zou hem in deze duisternis herkennen?

De brede, hoge toren stond diep in het bos en was zeer goed verstopt. Er waren maar zeven personen die deze plek kenden. En zelfs als iemand die hier niet hoorde de toren zou ontdekken, dan nog zou hij de ingang niet kunnen vinden. De manier om binnen te geraken werd je pas getoond als je erbij hoorde.

In de toren was het behaaglijk warm. De man rook het vuur al voor hij de torenkamer binnenstapte. Mooi. Hij was dus niet de

eerste. In de ruime kamer stonden zeven eenvoudige, houten stoelen rond het grote haardvuur. Twee ervan waren bezet, door mensen die precies dezelfde kapmantels droegen als hijzelf. De andere stoelen waren leeg. Op twee ervan lag een zegelring. De ene was nog heel, de andere was in tweeën geslagen met een scherpe beitel. Dat wist de man omdat hij er zelf bij was geweest toen het gebeurde. Hij nam plaats op een stoel en voelde vlug even aan zijn eigen ring, die hij aan zijn linkerhand droeg en er net zo uitzag als de twee andere ringen.

Iedereen die de toren binnenkwam droeg zo'n ring. Boven het haardvuur hing een wapenschild. Het stond ook afgebeeld op het zegel van de ringen. Drie cirkels met in het midden een diamant en doorweven met een kralen ketting.

'Mag ik iedereen welkom heten', sprak een van de aanwezigen nadat er ook nog een vierde persoon was binnengekomen. 'Op deze droevige maar noodzakelijke bijeenkomst van de bende van Teiresias...' Er werd een zegelring tevoorschijn gehaald en op de derde lege stoel gelegd.

'Er is een plek vacant.'

'We moeten snel iemand vinden.'

'Nee. We moeten iemand vinden. Dat hoeft niet snel te zijn.'

'Precies. Geschikte leden vinden ons. Wij vinden hen niet.'

'Wat ik bedoel...' klonk het zuchtend, 'we waren al maar met zijn vijven. En nu Asterg...'

'Geen namen', zei de eerste spreker snel. 'En we waren met zes. Er is maar één ring kapotgeslagen. Er was maar één verrader. De andere mag nog steeds uit vrije wil naar zijn plek terugkeren. Hij hoort er nog altijd bij.'

'Hoe dan ook, we zijn nog maar met vier. De bende van Teiresias is in het leven geroepen om de Koning te beschermen. Dat wordt wel een beetje moeilijk met zijn vieren.'

‘Geschikte leden vinden ons. Wij vinden hen niet’, klonk het strenge antwoord weer. En daarmee leek de discussie gesloten. ‘Heeft er iemand nieuws?’

‘De expeditie. De zoektocht naar de ingrediënten voor de toverdrank. Die komt er.’ Tot dan toe had de persoon in kwestie niets gezegd. ‘Misschien moeten we...’

‘Het lijkt me niet zo moeilijk om onopvallend mee te reizen. Wie gaat?’

Alle blikken waren al snel op een en dezelfde stoel gericht. De anderen schenen te vinden dat daar de meest geschikte persoon zat om dat plan uit te voeren.

2

De vredige rust van de nacht duurde nooit lang in de stad Vrijhaven. Nog voor het krieken van de dag – de eerste zonnestralen kwamen nog maar aarzelend aan de hemel piepen – voeren de eerste schepen de haven al binnen. Ze werden gelost aan de kaaien, waar de vracht vakkundig op lege karren werd geladen. Die karren trokken daarna de stad in om de handelaars te bevoorraden, die in de deur van hun reeds geopende winkels ongeduldig op uitkijk stonden waar de koopwaar bleef. Knechten werden meteen aan het werk gezet, de winkelier betaalde zuchtend de voerman, in zichzelf vloekend omdat de prijzen voor de derde keer die maand gestegen waren en smekend om morgen vroeger te komen.

Het paleis stuurde zijn patrouillerende soldaten uit. Een korporaal vergezelde een jongen, die huppelend voorop liep en gekke bekken trok, en zette hem achteraan bij de deur naar de keuken af.

‘Het was me een waar plezier, Floris’, zei de korporaal lachend.

‘Spreek voor jezelf.’ De jongen stak zijn tong uit. Hij kreeg hoofdschuddend de opdracht braaf te wachten, en vooral geen schelmenstreken uit te halen.

De grote kathedraal midden in de stad opende haar poort, en dreunende klokken en donderend orgelspel nodigden de gelovigen uit om de vroegmis bij te wonen.

In die kathedraal was Biskopus Sylvester III in zijn nopjes. Dit was zijn favoriete moment van de dag. Hij neuriede zachtjes een deuntje, en trok de dure en veel te rijkelijk versierde gewaden aan,

die hij droeg om zo dadelijk voor te gaan in de viering. Hij werd daarbij geholpen door een kleine jongen, gekleed als misdienaar, die vruchteloos probeerde om een botervlek op zijn voor de rest smetteloos witte overkleed te verbergen. De Biskopus zag het toch en verkocht de jongen zonder aarzelen een tik met een dun wilgentwijgje dat hij enkel voor dat doel bij zich leek te dragen.

‘Hoe vaak heb ik je al gezegd, Danté...’ De Biskopus had een zure, snijdende stem, ‘... dat je niet mag eten met je kerkgewaden aan. ‘Sylvester leek niet echt een antwoord te verwachten. De klok die het begin van de dienst aankondigde luidde, en dus stapte Sylvester breed glimlachend het hoogkoor op, waardoor de gelovigen in de kerk meteen rechtveerden. Voor hem, dacht de Biskopus bij zichzelf. Het gepeupel stond recht voor hem. Dit was zijn moment. Hij was een van de belangrijkste mannen van het land. Weliswaar in dienst van God, maar goed. De Biskopus was diens hoogste vertegenwoordiger in het land, qua belangrijkheid kon niemand daar nog boven.

Zo bekeek Sylvester dat. In werkelijkheid was het een beetje overdreven. De elfen en kabouters in Teiresië hadden geen boodschap aan het geloof van de mensen, en dus ook niet aan de Biskopus. Voor hen was hij een mens als een ander. De kabouters in de winterbergen hadden hun eigen godsdienst, vooral gebaseerd op de natuur. Ze beleefden die helemaal vrij en op hun eigen manier, zonder daar de andere volkeren bij te betrekken. Over het geloof van de elfen was helemaal niets geweten. Ze duldden nu eenmaal geen pottenkijkers in hun heilige Binnenwouden.

En zelfs onder de mensen waren er een heleboel andersdenkenden. Zo was het algemeen geweten dat de koning, en met hem zo goed als heel de hofhouding, nog nooit een voet in de kathedraal had gezet. De mensen die in de laaglanden woonden dachten er net zo over. Ze dankten de zee, de rivieren en de bossen voor hun over-

vloed, en wat er precies moest gebeuren bij een tekort of droogte, wisten ze eigenlijk niet zo goed. Dat was al eeuwen niet meer voorgevallen in het vruchtbare Teiresië.

Alleen in de stad had de Biskopus dus een overwicht aan aanhangers. Niet dat hij een zier om die mensen gaf, het was hem enkel om het aantal te doen. Hij wilde dat maar wat graag opkrikken, vooral dan in de laaglanden, maar daarbij moest hij uiterst omzichtig en sluw te werk gaan. Godsdienst was helemaal vrij in Teiresië. Dus zeggen dat je het enige echte, ware geloof predikte mocht niet. Daar was de koning heel duidelijk over!

Maar nu deed er zich plots toch een situatie voor waarmee de Biskopus zijn voordeel hoopte te doen. Astergard was dood. En die jonge ridder die hem moest vervangen was een flierefluiter en een meisjesgek, dus de arendsblik waarmee die oude doorwinterde raadsheer het hele land streng controleerde zou hij vast niet doorgegeven hebben aan die jongen. Precies wat de Biskopus nodig had om zijn invloed en macht te vergroten!

Het was dan ook met een licht euforische zenuwachtigheid dat Sylvester na de viering zijn grote ontvangstzaal betrad. Hij zette zich in vol ornaat op zijn troon, die op een klein podium met in het midden een trap stond. Zijn prachtig versierde gouden staf gaf hij aan Danté, met een blik die duidelijk maakte dat hij weer van de wilgentwijg zou krijgen als hij hem liet vallen. Toen de staf veilig in een houder naast de troon stond, ging de kleine jongen op de trappen zitten en probeerde hij zich zo onzichtbaar mogelijk te maken. Hij was een jaar of elf, had prachtig blond haar en droeg een witte strakke kousenbroek, met daarover een korte zilvergrijze pofbroek, een bijpassende tuniek en een korte cape tot net onder zijn zitvlak. Danté was het neefje van de Biskopus en hij droeg die prachtig blinkende en veel te dure kleren omdat zijn oom die mooi vond. Wat de jongen zelf vond was onbelangrijk. Dat het perso-

neel van de Biskopus vond dat de jongen meer op een gedresseerd schoothondje of een afgericht aapje dan op een normale jongen leek, deed er ook niet toe. Niemand waagde het om Sylvester dat te vertellen. Het personeel dacht dus dat de Biskopus het niet wist.

Het leven van Danté was simpel. Dag en nacht verkeerde hij aan de zijde van zijn oom, omdat die dat zo had opgedragen. Hij zei wat de Biskopus wilde dat hij zei, en deed wat zijn oom wilde dat hij deed. Als er geen specifieke dingen van hem verlangd werden, hield hij zich afzijdig en probeerde hij te doen alsof hij niet bestond. Dat was de beste manier om geen klappen te krijgen, had hij met schade en schande geleerd. De jongen bleef dan ook onbewogen staren naar de man die werd binnengebracht door twee kerkelijke wachters. Hij wist al lang wat er gebeurd was, maar het deed hem niks meer. Het was een ander overkomen, en niet hem, dus...

‘Jacobus Jacobszoon...’ begon de Biskopus neutraal. ‘Timmerman van beroep!’

De man voor hem knikte kort, en knielde na licht aandringen van de wachters naast hem.

‘Eminentie, ik...’

De Biskopus stak kort maar krachtig de hand op. Het was niet de bedoeling dat de timmerman zou spreken. Dat liet hij beter aan de Biskopus over.

‘Wij hebben klachten over jou ontvangen.’

‘Klachten, eminentie?’

‘Uw zoon. De oudste...’ De Biskopus kreeg enkele papieren aangereikt, waarin hij verveeld begon te bladeren.

‘Rune...’ begon Jacobus behulpzaam.

‘Als dat de oudste is wel, ja’, zei Sylvester weer. ‘Die zou mijn neefje hier’, en hij wees even naar Danté, die deed alsof hij luissterde, ‘herhaaldelijk hebben uitgelachen na schooltijd, en hem, en

ik citeer', Sylvester nam er de papieren weer bij, "'een afgericht schoothondje" en "een gedresseerde aap" hebben genoemd. Enig idee wat hij daarmee bedoeld zou kunnen hebben?'

Er viel een stilte in de zaal. Danté vertoonde nu toch enige interesse. Een jongen die Rune heette en die hem pestte na schooltijd... Daar had hij nog nooit over gehoord. Het verhaal klopte ook helemaal niet. Danté ging niet naar school. Hij kreeg privéles van zijn oom, en het was hem strikt verboden om met andere kinderen om te gaan. Benieuwd wat de timmerman zou zeggen.

'Eminentie,' begon de man zo onderdanig mogelijk, 'ik ben moe. Mijn zoon is gisteren niet thuisgekomen, weet U. Ik zal met mijn oudste jongen praten en...'

'Dat hebben wij al gedaan. Gisteravond', snoerde de Biskopus Jacobus de mond. Er volgde een stilte. De timmerman keek niet-begrijpend in het rond.

'Eminentie?' vroeg hij dan maar.

'Rune. Jouw zoon', sprak Sylvester weer, alsof het niet duidelijk was. 'Mijn wachters hebben hem gisteravond vriendelijk verzocht om... even mee te komen. En we hebben toen wat gepraat. En na dat gesprek weet ik wel zeker dat we dit hele akkefietje met de mantel der liefde kunnen bedekken, niet, Danté?'

De jongen bewoog niet. Hij had er geen idee van of hij ja of nee moest zeggen, en dus zei hij maar niets.

'Dat is heel vriendelijk van U', begon Jacobus dus maar zelf. 'Maar ik begrijp het niet. Mijn...'

'In ruil voor wat informatie', voegde de Biskopus plots toe.

'Pardon?' De timmerman zweeg alweer.

'Jouw zoon', herhaalde de Biskopus. Hij begon zijn geduld te verliezen. 'Die hier onder de kathedraal in de kerker zit. Die kun je terugkrijgen in ruil voor een paar kleine inlichtingen.'

'Zoals?' stamelde Jacobus. Hij was totaal uit zijn lood geslagen.

Wat kon hij, een simpele timmerman, nu weten wat zo'n machtig man als de Biskopus niet wist?

'Mijn beste man, wees maar niet ongerust', begon Sylvester gewoontjes. 'Een paar weken geleden heb je een opdracht binnen gekregen. Een bestelling, zeg maar.'

'Welke bedoelt U precies? Zo'n bestellingen gebeuren wel vaker', antwoordde Jacobus voorzichtig.

'Oh, dat denk ik niet', kwam veel te vlug het antwoord. 'Deze opdracht was nogal speciaal. Ze kwam van het paleis.'

De timmerman verbleekte. Zijn blik verstarde en hij kon geen woord meer uitbrengen.

'Ik zie aan je gezicht dat je zeer goed weet over welke bestelling ik het heb', ging de Biskopus met genoeg verder. 'Wat ik nu zo graag zou willen weten, beste man,' Sylvester stond recht en liep de trappen af, tot hij vlak bij de timmerman stond, 'is wie precies de opdracht voor deze bestelling gegeven heeft, en wat deze exact inhoudt.'

'Daar... daar kan ik U niks over zeggen, eminentie', stotterde Jacobus uiteindelijk. 'Ik heb...'

'Je hebt geheimhouding gezworen.'

'Moeten zweren.'

'Ja. Dat kan ik me voorstellen', gaf de Biskopus joviaal toe. 'Ik weet toevallig dat de opdracht niet van de koning zelf kwam. Zie je, het gerucht gaat namelijk dat jij, mijn beste Jacobus Jacobszoon, gecontacteerd bent om het een en ander in elkaar te timmeren voor... de bende van Teiresias.'

Zo. Het hoge woord was eruit. Er waren niet veel mensen aanwezig in de grote zaal naast de kerk, maar alle aanwezigen luisterden gespannen toe hoe dit zou aflopen. Je kon een speld horen vallen. En twintig na elkaar ook als je wou. Zo lang duurde het voor Jacobus weer wat durfde te zeggen.

‘Eminentie... Heer...’ stamelde hij uiteindelijk voorzichtig. ‘De bende van Teiresias... Dat is een legende. Een fabel. Een verzinsel!’

‘LIEG NIET!’ brulde de Biskopus in het oor van de man vlak voor hem. ‘En zeker niet tegen mij. De bende van Teiresias is net zomin een verzinsel als de toren van mijn kathedraal. Helemaal echt dus! Ik weet bijna zeker dat die ouwe zuurpruim van een Astergard er lid van was. Met zijn zevenen lekker geheimzinnig doen om de koning te beschermen. IK WIL WETEN WAT JE VOOR HEN MOEST MAKEN!’ riep Sylvester weer.

‘Ik... Ik kan er niks over zeggen, heer’, stamelde Jacobus radeloos.

‘Aha... Het is dus waar.’

‘Ik... Ik heb het moeten zweren, eminentie. Op het leven van mijn jongens.’

‘Wel... Toevallig heb ik een van die jongens hier beneden zitten’, probeerde de Biskopus behulpzaam. ‘En je kunt hem dadelijk terugkrijgen. Zeg op. Waar gaat het over?’

‘Ik...’ De radeloze timmerman schudde het hoofd. Hij slikte moeizaam maar zweeg.

Biskopus Sylvester III begon te ijsberen. Hij schreed als een vorst zijn eigen grote zaal rond in een ijzingwekkende stilte. Hij wandelde in cirkels rond Jacobus, strekte zijn armen voor zich uit en begon stralend glimlachend te applaudiseren. ‘Bravo... Bravo Jacobus, bravo. Dat heb je goed gedaan. We zijn trots op je.’

‘Eminentie?’ klonk het verward.

‘Vergeef ons’, sprak de Biskopus weer. Hij liep op Jacobus toe en omhelsde hem hartelijk. ‘Je moet het ons vergeven. Maar je zal begrijpen, we moesten zeker zijn. Vandaar deze kleine test.’

‘Test?’

‘We moesten zeker weten of je te vertrouwen was.’ Sylvester leidde Jacobus naar een tafel verderop. Hij gebaarde Danté om twee

bekers wijn uit te schenken. 'Zeker zijn van je standvastigheid. Er zeker van zijn dat je ons niet zou verraden.'

'U bedoelt?'

Sylvester knikte even kort. Zijn blik verraadde het. Had de timmerman het dan niet door?

'U bent lid van...' stamelde Jacobus verbaasd.

'Van de bende van Teiresias', fluisterde de Biskopus samenzweerderig. 'En om helemaal eerlijk te zijn, sinds kort. Ik ben gevraagd na het overlijden van Astergard.'

'Ik dacht altijd dat U...' begon Jacobus wat onzeker, 'dat U op gespannen voet leefde met de koning.'

'Vandaar hun vraag', antwoordde Sylvester. Hij hief zijn beker in een heildronk naar de hemel. 'Iedereen die de koning kwaad wil doen, zal nietsvermoedend naar me toe komen. Perfecte dekmantel. Maar jij wilt natuurlijk een bewijs dat ik de waarheid spreek...' Hij wenkte een van de wachters die bij de troon waren achtergebleven. 'Laat de zoon van Jacobus halen. Hij mag met zijn vader mee naar huis.' De Biskopus lachte breed. 'Zo simpel kan het gaan, Jacobus.'

'Dank U, eminentie. Ik dank U. Maar nogmaals...'

'Geen dank vriend. Geen dank.' Het leek alsof de Biskopus Jacobus al jaren kende. 'Het testen van jouw trouw was mijn eerste opdracht, en ik wilde mijn werk goed doen. Vandaar dat we je zoon gisteren... Wel... We spreken er niet meer over. Ik ga dadelijk de goede afloop van mijn opdracht aan de bende rapporteren. Wees er maar zeker van dat je nog veel bestellingen van ons zult krijgen.'

'Dank U, eminentie.' De timmerman boog diep.

'Blijft alleen de kwestie dat ik een klein bewijs nodig heb dat we dit gesprek echt gevoerd hebben.' De Biskopus zei het langs zijn neus weg, terwijl hij Jacobus vriendelijk weer rechtop hielp. 'Ik moet kunnen bewijzen dat ik die test niet verzonnen heb. Vandaar

dat zij mij niet... nog niet... verteld hebben, over de opdracht die je kreeg.'

De timmerman knikte en keek reikhalzend naar de deur, langs waar zijn zoon zou binnengebracht worden. 'Ik begrijp het. De bestelling werd me gebracht door een eenvoudige korporaal, geloof ik, helemaal geen hoge rang of zo', begon Jacobus stil, niet wetend of de in zijn neus peuterende jongen vlakbij hen mocht horen. 'Volgens mij wist hij zelf amper waarover het ging. Het betrof het maken van twee koffertjes. Het eerste van donker gelakt hout, met de afmetingen van een mensenhoofd...'

'Een koffer voor een mensenhoofd?' riep de Biskopus geschrokken uit.

'Verschoning eminentie. Met de AFMETINGEN van een mensenhoofd', verbeterde Jacobus hem zo nederig mogelijk. 'Zo stond het letterlijk op het briefje.'

'En het tweede?'

'Dat moest lichter van kleur zijn, met de afmetingen van een onderarm.'

'Een onderarm...'

'De afmetingen van een onderarm', verbeterde de timmerman weer. 'Er werd nadrukkelijk naar stevige koffers gevraagd. Ik mocht duur hout gebruiken. En de binnenbekleding moest van zwaar fluweel zijn. De sloten en hoeken mocht ik afwerken met echt goud.'

'Kijk eens aan. Het mocht wat kosten.'

'Kisten een koning waardig. Dat was letterlijk wat er stond. En alles op voorhand betaald. Goed betaald, als ik eerlijk ben.' Toen zweeg de timmerman plots. Hij kreeg het onbehaaglijke gevoel dat hij in de val was gelopen.

Twee kerkelijke wachters kwamen de zaal weer binnen met een laken dat besmeurd was met rode bloedvlekken. In dat laken was een menselijk silhouet zichtbaar. Levenloos, niet groter dan een

kind. Een kind dat ongeveer even groot was als de zoon die de timmerman miste. Jacobus draaide zich verbaasd weer om naar de Biskopus, en keek de man totaal verbouwereerd aan.

‘Wat?’ Sylvester haalde luchtig zijn schouders op. ‘Ik had beloofd je je zoon terug te geven. En zie, je krijgt hem ook.’

‘Maar... Maar hij is...’ De timmerman zonk als een gebroken man op de knieën bij het laken. Hij hoefde niet te kijken om te weten wie er in het laken gewikkeld was, en in welke toestand. Hij wist het zo ook wel. Uiteindelijk keek hij toch.

‘Tja... Als die jongen nu maar even had willen luisteren’, suste de Biskopus zalvend. ‘En had willen begrijpen dat ontsnappen onmogelijk was... Waarom het dan toch proberen? Dit is echt niet mijn fout, weet je. En ook niet die van mijn wachters. Het is eerder de fout van Rune zelf.’

‘Maar... Dit is Rune niet.’ De timmerman barstte als een kind in tranen uit.

‘Je zegt?’ Sylvester dacht dat hij de man verkeerd begrepen had.

‘Dit is Rune niet... Rune is de hele nacht mee opgebleven. Om te zoeken... naar zijn kleine broertje. Dit hier is Benjamin. Mijn jongste...’ Hij nam de jongen in het laken in zijn armen en tilde hem voorzichtig op.

De Biskopus fronste even de wenkbrauwen en keek de twee wachters in de zaal vernietigend aan. Die sloegen snel hun ogen neer. ‘Wel...’ probeerde Sylvester de boel op te vrolijken. ‘In dat geval is het goede nieuws dat je oudste zoon er zonder kleerscheuren vanaf is gekomen.’ Daarna wist hij ook niet meer wat te zeggen. Tot hij Danté zag met een vinger in zijn neus. Sylvester haalde het zweepje van wilgentak boven en sloeg er de jongen genadeloos mee op de vingers. ‘Gedresseerde aapjes peuteren misschien nog in hun neus, Danté. Maar zelfs afgerichte hondjes doen dat niet. Kom mee!’

En hoewel ook bij de jongen de tranen in de ogen stonden,

sprong hij meteen recht en volgde slaafs zijn oom de zaal uit. Het lot van de kleine Benjamin liet Danté koud, maar die mep op zijn vingers deed gemeen pijn. Naar de timmerman en zijn zoon keek allang niemand meer om.

3

Floris wachtte geduldig zijn beurt af bij de keukendeur. Hij stond aan te schuiven in een rij handelaren die hun producten kwamen leveren. Hij was als eerste aangekomen, heel vroeg in de ochtend, maar hij was zo dom geweest om niet bij de gesloten deur te blijven wachten. Toen hij zag dat dat wel de bedoeling was, was het al te laat.

Een grote, struise vrouw keurde hoogstpersoonlijk streng alle kisten en kratten voor ze de keuken binnengebracht werden, en o wee als ze koopwaar zag die haar niet beviel. Ze nam blijkbaar alleen genoegen met het allerbeste. Dat kwam Floris goed uit. Hij kwam geen koopwaar aanprijzen, maar zichzelf, en hij was toevallig een echte held in spe! Floris nam zich voor om vooral goede maatjes met deze vrouw te proberen blijven. Het haar dat onder haar kapje uitstak begon grijs te kleuren, en ze had blijkbaar een stevige reputatie opgebouwd. Alle marktkramers werden plots bevende brave dutsen als ze voor haar stonden.

‘Wat moet je?’ vroeg de vrouw streng, toen ze Floris zag zonder spullen om af te leveren. ‘Wat heb je in de aanbieding?’

‘Euh... Mezelf, als U het echt wilt weten’, begon Floris, nu toch een beetje zenuwachtig.

‘Ah. Het nieuwe keukenhulpje.’

‘Wel... Dat is te zeggen...’

‘Je bent te laat.’

‘Excuseer mevrouw, dat ben ik niet. Ik was keurig op tijd. Maar ik stond gewoon beleefd in de rij aan te schuiven en...’

‘Keukenknechten hoeven niet aan te schuiven. Die mogen gewoon binnen’, sakkerde de vrouw verwijtend. Dat goede maatjes worden begon al goed!

‘Dat had niemand me verteld’, verdedigde Floris zich. ‘Een of andere domme korporaal heeft me hier gewoon voor de deur afgezet en...’

‘Zoals ik al zei. Je bent te laat’, besloot de huishoudster kloek. En daarmee was het gesprek blijkbaar afgelopen. Ze pakte Floris bij zijn nekvel beet en smiet hem achter zich de keuken in.

Floris belandde met een stevige smak tegen de schouw. Normaal had hij daar vast wat van gezegd, maar toen hij zijn hoofd oprichtte in de nog schemerduistere keuken – die voor een werkplek best gezellig ingericht was, met bloemen op tafel en zo – keek hij recht in de ogen van het meest bevallige schepsel dat hij ooit gezien had. Het was een meisje met donkerkleurige ogen, een satijnglanzende huid en goddelijk blond haar dat ze in twee alleraardigste staartjes droeg. Ze was maximaal twee jaar ouder dan hij. Zijn zoektocht naar geluk was voorbij, besepte hij in een flits. Hier voor hem zat zijn toekomstige vrouw! Wil je met me trouwen? dacht hij bij zichzelf, en hij vreesde even dat hij het hardop had gezegd! In werkelijkheid zei hij niks. Hij was zelfs te verbouwereerd om recht te kruipen. Hij bleef tegen de schouw leunen en staarde de blonde engel voor zich aan met van die grote, starende ogen. Veel te onbeleefd allemaal, besepte hij rijkelijk laat.

‘Dat is ook een manier om binnen te komen!’ sprak het meisje guitig. Haar stem was fluweelzacht, net zoals haar glimlach. Het leven van Floris werd alsmaar mooier.

‘Wat...’ stamelde de jongen, uit zijn lood geslagen.

‘Je vlucht door de keukenlucht’, sprak het meisje weer. ‘Dat is nog eens een manier om binnen te komen.’ Haar fijne handen braken uiterst voorzichtig wat peulvruchten open die op de keu-

kentafel lagen. De doperwtjes ving ze op in een schaal op haar schoot. Ze leek het bijzonder fijn te vinden.

‘Ik was gewoon te laat aan de beurt. Als madame daar bij de deur wat sneller gewerkt had, dan...’

‘Oei, laat madame Bernadette je niet horen’, antwoordde het meisje gewoontjes.

‘Madame Bernadette!’ herhaalde Floris. ‘Juist. De huishoudster.’ Hij stond recht, wreef even over zijn pijnlijke schouder en wees naar de forse vrouw, die moeiteloos de hele deuropening vulde.

‘Jij bent Floris’, begon het meisje. Zo te zien leek ze hem best grappig te vinden. Dat gaf de jongen weer wat moed.

‘En jij?’ vroeg hij. Hij kon niet wachten om de naam van zijn aanstaande te horen. ‘Wie ben jij?’

‘Catho’, zei het meisje kort. Ze knipoogde even. Floris viel weer op de grond. Hij brandde haar naam voor de rest van zijn leven in grote letters in zijn hersens!

‘Lig je daar nu nog!’ kafferde madame Bernadette. Ze liep de keuken in en droeg een torenhoge stapel groenten en fruit moeiteloos naar de tafel.

‘Hij ligt er al weer’, grapte Catho.

‘Liggen doe je ’s nachts maar, als je slaapt. Aan luilakken heb ik niks. Je had op zijn minst al kunnen beginnen.’ Madame Bernadette wees even terloops naar een mesje dat op tafel lag.

‘Beginnen met wat?’ vroeg Floris niet-begrijpend. Foute vraag, zag hij aan het gezicht van Catho.

‘Met aardappelen schillen natuurlijk’, viel de huishoudster boos uit. Nu pas zag Floris de grote rieten mand naast het mesje, met daarin een hele berg aardappelen.

‘MET WAT?’ riep de jongen geschrokken.

‘Aardappelen schillen’, was het korte antwoord. ‘Of had meneer ander werk in gedachten misschien?’

‘Wel... dat is te zeggen’, begon Floris beleefd maar met enige aandrang. ‘Ik ben niet echt het huishoudelijke type, moet U weten. Ik ben eigenlijk meer gemaakt voor heldhaftige toestanden. Vraag maar aan de poortwachters van gisteravond, die me spontaan een positie aanboden binnen hun gelederen, een positie die ik jammer genoeg heb moeten weigeren, zelfs na lang aandringen van hun korporaal. Ik zal dus met plezier de bewaking van de keuken op me nemen, en bijvoorbeeld het keukenpersoneel beschermen tegen gespuis en addergebroed.’ Hij keek met zijn dapperste blik even naar Catho, die alvast haar mandje erwtjes veilig opzij schoof en zich met een guitige blik goed zette voor wat komen zou. ‘Ik weet namelijk zeker dat ik adellijk bloed door mijn aderen heb stromen, ziet U, hoewel tot op dit moment niet duidelijk is wie precies mijn ouders zijn. Maar als U me bezig ziet, beseft U zelf vast ook wel dat mijn vader niets anders dan een of ander heroïsch type kan zijn, en dat ik me niet kan bezighouden met zoiets als patatten schillen, aangezien ik in de wieg gelegd ben om een minstens even glorieuze toekomst tegemoet te gaan als die pa van me en... Aaaaargghh...’

Floris, die zijn blik de hele tijd op de glimlachende Catho had gericht, merkte niet dat de dikke huishoudster totaal niet onder de indruk was van zijn betoog. Die deed langzaam haar keukenschort uit en stopte haar grijze wijze haren netjes weg. Ze wilde piekfijn voor de dag komen voor wat nu zou volgen! Ze liep met uitgestreken gezicht op de jongen toe, greep hem voor de tweede keer die ochtend bij de nek vast, tilde hem op en smeed hem zonder verpinken in het kolenhok, waarvan ze even tevoren voor precies dat doel het deurtje had opengezet.

‘Goed volk!’ De korporaal stak eerst zijn hoofd de keuken binnen, voor hij helemaal tevoorschijn kwam.

‘Ha korporaal’ zei Catho zonder opkijken.

‘Help... Hullep!’

‘Wat hoor ik toch?’ De korporaal legde zijn helm op de keukentafel en schoof een stoel bij, hij leek er zich prima thuis te voelen.

‘De nieuwe keukenhulp’, giechelde Catho uitgelaten. Ze kon het zich permitteren, want de huishoudster giechelde mee. ‘Hij zit opgesloten in het kolenhok.’

‘Wie? Floris?’ De korporaal stond weer op en ging verbaasd een kijkje nemen.

‘Ken je hem dan?’ wilde madame Bernadette weten.

Maar de korporaal kreeg geen kans om te antwoorden. Floris was hem voor. De jongen keek door de spleten van het houten deurtje en herkende de man van de dag tevoren. ‘Korporaal... Goed dat U er bent’, stak hij verongelijkt van wal.

‘Proficiat’, zei de korporaal. ‘Heeft het lang geduurd voor hij in nesten zat?’ vroeg hij aan Catho en de huishoudster.

‘Nee. Meteen van in het begin eigenlijk’, giechelde het meisje weer.

‘U moet me helpen’, drong Floris in het kolenhok aan. ‘De huishoudster hier, U weet wel, dat dikke mens...’

‘Madame Bernadette bedoel je’, zei de korporaal behulpzaam.

‘Ja. Die’, knikte Floris, blij met een luisterend oor. ‘Dat is een heks, weet U. Een toverkol. Ze sluit onschuldige kinderen op in het kolenhok en...’

‘Zomaar. Zonder reden?’ wilde de korporaal lachend weten.

‘Precies’, bevestigde Floris hevig knikkend. ‘Ik begon nietsvermoedend mijn toekomstplannen uit de doeken te doen, en dat nare oude serpent van een tang van een wijf dat...’

‘Dat nare oude serpent van een tang van een wijf is toevallig wel mijn moeder.’ De korporaal kon blijkbaar zijn pret niet op.

‘Wat?’ Het werd stil in het kolenhok. Een jongen plofte zuchtend neer en maakte zo ongetwijfeld zijn kleren smerig. ‘Daar komt dat stuk soldaat nu mee af’, klonk het suffig van achter de deur.

‘Hij mag er anders best uit hoor,’ begon de huishoudster tegen haar zoon, terwijl ze bezig was met een groentesoepje, ‘maar hij weigert aardappelen te schillen.’

‘Ach, weet je, ma,’ suste de korporaal, en hij zette zijn helm weer op, ‘laat hem dan gerust nog even zitten.’ Hij zwaaide vrolijk en liep de keuken uit, nadat hij eerst snel geproefd had van de soep. ‘De plicht op de stadsmuren roept!’

‘En dat? Wat denk je dat dat is?’

‘Euh... Onkruid?’

‘Maar nee, dat is geen onkruid. Het is een kruid. Het heet salie. En jij bent de meest waardeloze keukenknecht die ik ooit al heb meegemaakt. Kun jij dan niks?’

‘Toch wel. Ik wil je best tonen wat ik kan’, begon Floris enthousiast.

‘Laat maar. Eerst het werk’, onderbrak Catho hem boos.

Floris liep met Catho over de markt. Nadat de jongen vierenzestig jaar opgesloten had gezeten in het kolenhok – volgens Floris zelf toch, in werkelijkheid was het nog geen kwartier geweest, had hij moeten toegeven – was hij met een lang gezicht aardappelen beginnen te schillen. Omdat madame Bernadette vond dat hij meer schil dan aardappel overhield, had ze boos het werk van hem overgenomen, en hem samen met Catho naar de markt gestuurd voor verse kruiden. Floris was in zijn element. Hij vond dat ongehoorzaam zijn in de keuken nog zo dom niet was, als je daarna als straf naar de markt gestuurd werd met je favoriete meisje!